

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

SLNEČNÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Mačací bojovníci

Slnčná cesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová

Mačací bojovníci: Slnčná cesta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

SLNEČNÁ CESTA

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

SLNEČNÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Veľká vďaka Cherith Baldryovej

Erin Hunter: Dawn of The Clans Warriors: The Sun Trail

Copyright © 2013 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited

Translation © Ivana Cingelová, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1929-2

ISBN e-knihy 978-80-566-2012-0 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2013-7 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2011-3 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

MAČKY HÔR

KMEŇOLIEČITELKA VYKLADAČKA ŠPICATÝCH SKÁL
(VYKLADAČKA) – stará biela mačka so zelenými očami

TICHÁ KVAPKA – sivá škvornitá mačka

SIVÉ KRÍDLO – kocúr s lesklou tmavosivou srstou a zlatými
očami

JASNÉ NEBO – svetlosivý kocúr s modrými očami

JAGAVÁ BYSTRINA – bielo-hnedo pruhovaná mačka

TMAVÝ MACH – čierno-biely kocúr s tmavozelenými očami

HLBOKÁ TIEŇAVA – hustosrstá čierna mačka so zelenými
očami

ŠKVRNITÁ SRSŤ – útla strakatá mačka so zlatými očami

POKROPENÁ KVETINA – hnedá pruhovaná mačka s modrými
očami

KORYTNAČIA NÔŽKA – strakatá mačka so zelenými očami

MESAČNÝ TIEŇ – čierny kocúr

ORosená TRÁVA – strakatá mačka

KRIVÝ KONÁR – hnedý kocúr
ROZTRIEŠTENÝ LAD – sivo-biely kocúr so zelenými očami
MRAČNÝ DEŇ – dlhosrstý čierny kocúr s bielymi ušami, bielym chvostom a dvoma bielymi labami
KAMENNÝ SPEV – tmavosivý pruhovaný kocúr
STROMOVÁ DUTINA – hnedá pruhovaná mačka
BYSTRÁ VODA – sivo-biela mačka
LETIACA JASTRABICA – oranžová pruhovaná mačka
PADAJÚCA PERUŤ – mladá biela mačka
KAVČÍ ŠKREKOT – mladý čierny kocúr
PRUDKÝ LADOVEC – tmavosivý kocúr
ZAHMLENÁ VODA – veľmi stará sivá mačka so zakalenými modrými očami
LEVÍ REV – veľmi starý zlatý pruhovaný kocúr
STRIEBORNÁ NÁMRAZA – stará sivo-biela mačka
SNEHOBIELA ZAJAČICA – stará biela mačka
VTÁČIA PIESEŇ – drobné hnedé mača
ROZOKLANÝ ŠTÍT – sivý pruhovaný kocúr s modrými očami

PROLÓG

Po dne takej obrovskej jaskyne, až sa jej strop nedozerne strácal v tieňoch, tancovalo chladné sivé svetlo. Vstup zastierala nekonečná clona padajúcej vody, ktorej zvuk sa ozýval od skál.

V zadnej časti jaskyne čupela vetchá biela mačka. Pohľadom prechádzala po vychudnutých mačkách, ktoré sa hemžili po jaskyni a nervózne sa prechádzali pred ligo-tavým vodopádom z miesta na miesto. Zelené oči mala napriek veku jasné a plné múdrosti: videla starších schúle-ných pri sebe v dutinách na spanie a zúfalo mravčiacie ma-čatá požadujúce potravu od vyčerpaných matiek.

„Tak to nemôže ísť ďalej,“ zamrmlala si stará mačka sama pre seba.

O niekoľko chvostov ďalej sa zopár mačiat hašterilo o zvyšky orla. Mäso otrhali ešte včera, hneď ako ho mat-ky chytili. Veľký hrdzavý kocúr strčil do malej pruhovanej mačky, ktorá obhrýzala kosť.

„Potrebujem ju *ja!*“ oznámil.

Pruhovaná mačka vyskočila a hrýzla mača do konca chvosta. „Potrebujeme ju *všetci*, ty blší mozog!“ vyprskla, keď hrdzavý kocúr zakňučal.

K mačatám sa doknísala sivo-biela staršia, ktorej cez srst vystupovali všetky rebrá, a uchmatla si kosť pre seba.

„Hej!“ namietal hrdzavý kocúr.

Staršia ho prebodla pohľadom. „Chodila som loviť korigist obdobie čo obdobie,“ zavrčala. „Nezaslúžim si azda jednu mizernú kosť?“ Otočila sa a odišla s kosťou pevne zovretou v čelustiach.

Hrdzavé mača na ňu úder srdca hľadelo a potom kvíliac odbehlo k matke, ktorá ležala na skale pri stene jaskyne. Namiesto toho, aby ho utešila, niečo zavrčala a nahnevane šibla chvostom.

Stará biela mačka bola príliš ďaleko, aby matkine slová počula, ale vzdychla si.

Všetky mačky sú na konci so silami, pomyslela si.

Sledovala, ako sivo-biela staršia sťažka prešla po jaskyni a pustila orliu kosť pred ešte staršiu mačku, ktorá sa krčila v dutine na spanie s nosom položeným na predných labách. Zrak tupo upierala na opačnú stranu jaskyne.

„Toto je pre teba, Zahmlená voda.“ Sivo-biela staršia postřčila labou kosť bližšie k nej. „Daj si. Nie je to veľa, ale možno ti to pomôže.“

Zahmlená voda na okamih šibla prázdny pohľadom na svoju priateľku a potom sa znova zahľadela do diaľky. „Nie, ďakujem, Strieborná námraza. Odkedy zomrel Zlo-

mené pero, nemám vôbec chuť.“ Hlas sa jej od žiaľu triasol. „Nezahynul by, keby sme mali dosť koristi,“ vzdychla si. „Teraz už len čakám, kým sa k nemu pripojím.“

„Zahmlená voda, nemôžeš...“

Biela mačka prestala dávať pozor, keď sa pri vstupe do jaskyne zjavila skupina, ktorá zo seba striasala sneh. Niekoľko mačiek vyskočilo a rozbehlo sa jej naproti.

„Chytili ste niečo?“ zakričala nedočkavo jedna z nich.

„Áno, kde máte koristi?“ vyzvedala druhá.

Veliteľ príchodzích pokrútil hlavou. „Prepáčte. Neulovili sme dosť, aby bolo čo priniesť späť.“

Nádej mačiek v jaskyni sa rozplynula ako hmla na ostrom slnku. Vrhli pohľad jedna na druhú a pobrali sa preč, hlavy mali zvesené a chvosty ťahali po zemi.

Biela mačka ich sledovala, ale otočila hlavu, keď si uvedomila, že k nej niekto cupoce. Ňufák mu vekom osivel a zlatú pruhovanú srst mal vyplznutú, no jeho sebaistota prezrádzala, že kedysi býval silným a ušlachtilým kocúrom.

„Polmesačná žiara,“ pozdravil bielu mačku, prisadol si k nej a ovinul si chvost okolo láb.

Biela mačka ticho pobavene zapriadla. „Nemal by si ma tak volať, Leví rev,“ namietala. „Som Vykladačkou špicatých skál už dlho.“

Zlatý pruhovaný kocúr si odfrkol. „Je mi jedno, ako dlho si pre ostatných Vykladačka. Pre mňa budeš navždy Polmesačná žiara.“

Polmesačná žiara neodpovedala, len natiahla chvost a položila ho starému priateľovi na plece.

„Narodil som sa v tejto jaskyni,“ pokračoval Leví rev. „Ale moja matka Plachá srnka mi rozprávala o časoch, kým sme prišli sem – keď sme žili pod korunami stromov na brehu jazera.“

Polmesačná žiara si ticho vzdychla. „Som posledná mačka, ktorá si na jazero a cestu sem pamätá. Ale tu v horách som prežila trikrát toľko mesiacov ako pri jazere a teraz mi srdcom znie nekonečné hučanie vodopádu.“ Odmlčala sa, zažmurkala a potom sa spýtala: „Kam tým mieriš?“

Leví rev pred odpoveďou zaváhal. „Možno všetci umrieme od hladu, kým slnko znova zažiarí, a v jaskyni dochádza miesto.“ Natiahol jednu labu a pohladil Polmesačnú žiaru po srsti na pleci. „Musíme s tým niečo robiť.“

Polmesačná žiara naširoko otvorila oči. „Ale z hôr predsa nemôžeme odísť!“ namietala, pričom jej od šoku vyrazilo dych. „Sojčie krídlo mi dal sľub – ustanovil ma Vykladačkou špicatých skál, pretože tu sme mali nájsť náš domov.“

Leví rev sa zahľadel do jej prenikavých zelených očí. „Si si istá, že mal Sojčie krídlo pravdu?“ spýtal sa. „Ako mohol vedieť, čo nás v budúcnosti čaká?“

„Určite mal pravdu,“ zamrmlala Polmesačná žiara.

Myšlienky jej zaleteli späť k obradu pred toľkými obdobia, keď z nej Sojčie krídlo spravil Vykladačku. Zachvela sa, keď znova začula jeho hlas, plný lásky a žiaľu, pretože ich jej osud navždy odlúčil. „Po tebe prídu ďalší, mesiac čo mesiac. Vyberaj s rozvahou a dobre ich vycvič – zver im budúcnosť svojho kmeňa.“

Nepovedal by to, keby nechcel, aby sme tu ostali.

Polmesačná žiara preletela pohľadom po ostatných mačkách: jej mačkách, vychudnutých a hladných. Smutne pokrútila hlavou. Leví rev mal pravdu: ak chceli prežiť, museli konať.

Začala si uvedomovať, že chladné sivé svetlo v jaskyni naberať teplý zlatistý odtieň, akoby za clonou padajúcej vody stúpalo slnko – no vedela, že prichádza noc.

Leví rev si vedľa nej pokojne čistil uši a ostatné mačky v jaskyni si silnejúcu zlatú žiaru vôbec nevšímali.

Nevidí ju nikto okrem mňa! Čo to má znamenať?

Zahalená jasným svetlom si spomenula, ako jej Sojčie krídlo po jej vymenovaní za liečiteľku povedal, že ju pri rozhodnutiach, ktoré bude musieť urobiť, povedú jej predkovia – že občas uvidí zvláštne veci, v ktorých sa skrýva viac, ako sa na prvý pohľad zdá. Nikdy prítomnosť svojich predkov priamo necítila, no naučila sa hľadať ich zmysla.

Myslou jej trielili možné vysvetlenia, spleť ako vločky v snehovej búrke. *Možno sa onedlho oteplí. Ale pomôže nám to, keď je nás teraz tak veľa? Vzápätí jej napadlo, či toto slnko nesvieti niekde inde, kde mačky nájdu teplo, korist' a prístrešie. Ale ako by to pomohlo nám tu v horách?*

Svetlo silnelo a silnelo, až kým sa viac nezniesla dívať do jeho lúčov. Vtedy jej v hlave skrsla ďalšia myšlienka a uvoľnila sa.

Možno má Leví rev pravdu a nepatríme sem všetci.

Možno by sa niektorí z nás mali vydať v ústrety vychádzajúcemu slnku a nájsť v jeho žiarivých lúčoch nový domov. Nájsť miesto, kde budú v bezpečí, dobre živení a budú môcť vychovať celé generácie mačiat.

Polmesačná žiara našla v hrejivom teple slnečného svetla istotu, ktorú potrebovala. Časť jej mačiek – malá skupina, ktorú hory uživia – ostane tu a zvyšok jej kmeňa poputuje v ústrety vychádzajúcemu slnku hľadať nový domov.

Ja však jaskyňu neopustím, premýšľala. Ja prežijem súmrak svojich dní tu, nekonečne ďaleko od miesta, kde som sa narodila. A potom sa možno... len možno... znova stretnem so Sojčím krídlom.

1. KAPITOLA

Sivé krídlo sa šterval hore zasneženým svahom k hrebeňu, ktorý vyčnieval k nebu ako rad polámaných zubov. Opatrne kládol labu za labou, aby sa neprepadol cez zamrznutý sneh a neponoril sa do prašných závejov. Na tmavosivej srsti sa mu usádzali fliačiky ľahkých snehových vločiek. Bol taký uzímený, že si už ani len necítil vankúšiky na labách, a brucho mu hladne skučalo.

Ani neviem, kedy naposledy som bol v teple alebo sýty.

Počas posledného slnečného obdobia bol ešte mača a hrával sa so svojím súvrhovcom Jasným nebom na okraji jazierka pred jaskyňou. Teraz mal pocit, akoby odvtedy ubehla celá večnosť. Matne si spomínal na zelené listy na nízkych horských stromoch a skaly zahalené slnečným svitom.

Keď zastal a vetril, či nezacíti korist, upriamil pohľad na zasnežené hory, na štít za štítom, ktoré sa tiahli do diaľky. Ťažké sivé nebo nad ním napovedalo, že sa blíži ďalšie sneženie.

No vzduchom sa neniesol žiaden pach koristi a Sivé krídlo sa vliekol ďalej. Spoza skalného výčnelku vykukol Jasné nebo, ktorého svetlosivá srst' takmer splývala so snehom. V čelustiach nič nedržal, a keď zbadal Sivé krídlo, pokrútil hlavou.

„Ani stopa po koristi!“ zavolať. „Čo keby...“

Jeho slová prerušil prenikavý škrekot z oblohy. Po Sivom krídle sa mihol tieň. Keď zdvihol zrak, zbadal jastraba, ktorý s kruto zahnutými pazúrami plachtil tesne nad svahom.

Keď ho jastrab mňal, Jasné nebo vyskočil s natiahnutými prednými labami vysoko do vzduchu. Zaboril pazúry do vtáčích pier a stiahol ho z oblohy na zem. Jastrab splašene mával krídlami a s prenikavým škrekotom pristál na snehu.

Sivé krídlo sa rozbehol hore svahom, až mu spod láb odlietavala jemná snehová sprška. Dorazil k bratovi a položil obe predné laby na jedno mykajúce sa krídlo. Jastrab naňho uprel nenávistné žlté oči a Sivé krídlo sa musel skrčiť, aby sa vyhol stretu s pazúrami.

Jasné nebo švihol hlavou a zaboril zuby do jastrabovho krku. Jastrab sa raz šklbol a potom znehybnel – v očiach sa mu okamžite usadil prázdny pohľad a sneh zmáčala krv vytekajúca z rany.

Sivé krídlo zadychčane pozrel na brata. „To bol ale skvelý lov!“ zvolal a zaplavila ho teplá radosť z víťazstva.

Jasné nebo pokrútil hlavou. „Pozri, aký je vyziabnutý. V týchto horách nie je nič súce na jedenie a ani sa to nezmení, kým nezíde sneh.“

Čupol si k svojej koristi, pripravený dať si prvé sústo. Sivé krídlo si sadol k nemu a pri myšlienke, ako zaborí zuby do jastraba, sa mu zbíhali slinky.

Ale potom si spomenul na hladujúce mačky v jaskyni, handrkujúce sa o zvyšky. „Mali by sme odniesť túto korisť ostatným,“ zamňaukal. „Potrebujú nabrat' silu na lov.“

„Aj my potrebujeme silu,“ zamrmlal Jasné nebo a odtrhol si za plné ústa jastrabieho mäsa.

„My jej máme dosť,“ štuchol ho Sivé krídlo do boku. „Sme najlepší lovci nášho kmeňa. Nič nám neunikne, keď lovíme spolu. Chytiť niečo pre nás nie je taký problém ako pre ostatných.“

Jasné nebo prehltol a zagúľal očami. „Prečo si vždy taký nesebecký?“ zašomral. „Dobre, podme.“

Spoločne odtiahli jastraba dole svahom a po kameňoch na dne úzkej rokliny smerom k jazierku, do ktorého sa valil vodopád. Vták síce nebol ťažký, no zle sa s ním manipulovalo. Jeho nemotorné krídla a pazúry sa zachytávali o každú nenápadnú skalú a skryté trnie.

„Nemuseli by sme sa s ním trápiť, keby sme ho mohli zjesť,“ mrmlal Jasné nebo, keď sa lopotil s vtákom po chodníku, ktorý viedol za vodopád. „Dúfam, že ostatní to ocenia.“

Jasné nebo šomre, pomyslel si Sivé krídlo, ale vie, že je to správne.

Bratov po návrate do jaskyne privítalo prekvapené mňaučanie. Pribehlo k nim niekoľko mačiek, ktoré sa pri nich zhrčili a vyľavovali oči na korisť.

„Je taký *velký!*“ zvolala Korytnačia nôžka, keď s rozžiarenými zelenými očami pribehla k Sivému krídlu. „Nemôžem uveriť, že ste nám ho priniesli.“

Sivé krídlo sklonil hlavu, pretože ho jej nadšenie privádzalo do miernych rozpakov. „Všetkých nenasýtí,“ zamňaukal.

Na čelo davu sa pretlačil Roztrieštený ľad, sivo-biely kocúr. „Ktoré mačky pôjdu na lov?“ spýtal sa. „Lovci by sa mali najesť ako prví.“

V skupine mačiek sa ozvalo mrmlanie, ktoré prerušilo pisklavé kvílenie. „Ale ja som *hladný!* Prečo si nemôžem dať? Šiel by som na lov.“

Sivé krídlo spoznal hlas Rozoklaného štíta, svojho mladšieho brata. Ich matka – Tichá kvapka – pomaly pricupotala k nim a nežne postrčila svoje mača späť smerom k dutinám na spanie. „Si na lovenie príliš mladý,“ zamrmlala. „A ak sa nenajedia staršie mačky, nebude mať koristiť nikto.“

„To nie je fér,“ šomral Rozoklaný štít, keď ho matka viedla preč.

Lovci – vrátane Roztriešteného ľadu a Korytnačej nôžky – sa medzičasom zoradili pri tele jastraba. Každý z nich si raz odhryzol a potom odstúpil, aby pustil ďalšiu mačku v poradi. Keď skončili a posadali si pozdĺž chodníka za vodopádom, neostalo z mäsa veľa.

Jasné nebo, ktorý všetko sledoval po boku Sivého krídla, si nahnevane odfrkol. „Aj tak by som bol radšej, keby sme ho zjedli *my.*“

Sivé krídlo s ním v duchu súhlasil, ale vedel, že nemá zmy-

sel sťažovať sa. *Nemáme dosť jedla. Všetky mačky sú slabé, hladné – živoria, kým sa slnko nevráti.*

Začul za sebou cupot láb, a keď sa obzrel, zbadal, že k Jasnému nebu mieri Jagavá bystrina. „Naozaj si chytil toho veľkého jastraba úplne sám?“

Jasné nebo zaváhal – užíval si obdiv peknej pruhovanej mačky. Sivé krídlo významne zapriadol.

„Nie,“ priznal Jasné nebo. „Sivé krídlo mi pomohol.“

Jagavá bystrina kývla na Sivé krídlo, no okamžite sa znova zahľadela na Jasné nebo. Sivé krídlo o pár krokov ustúpil a nechal ich osamote.

„Svedčí im to spolu,“ ozvalo sa za ním, a keď sa Sivé krídlo otočil, zistil, že pri ňom stojí staršia Strieborná námraza. „S príchodom najteplejšieho mesiaca prídu aj mačatá.“

Sivé krídlo prikývol. Aj poloslepá mačka by videla, že jeho brat a Jagavá bystrina, ktorí si tam so sklonenými hlavami niečo mrmlali, v sebe našli zalúbenie.

„Možno aj z viacerých vrhov,“ pokračovala Strieborná námraza a štuchla do Sivého krídla. „Korytnačia nôžka je veľmi pekná mačka.“

Sivé krídlo zaplavili od uší až po koniec chvosta horúce rozpaky. Netušil, čo povedať, a uľavilo sa mu, keď zbadal, že sa k nim blíži Vykladačka. Prepletala sa pomedzi svoje mačky, zastavovala sa prehodiť pár slov s každou jednou. Laby sa jej už pre vysoký vek triasli, ale v zelených očiach sa črtala jej nesmierna múdrosť a starostlivosť o každého jedného člena kmeňa.

„Kúsok jastraba ešte ostal,“ počul, že zamrmlala Snehobielej zajačici, ktorá ležala v jednej z dutín a čistila si brucho. „Mala by si niečo zjesť.“

Snehobiela zajačica na chvíľu prestala s lízaním. „Chcem nechať jedlo mladším,“ odvetila. „Potrebujú silu na lov.“

Vykladačka sklonila hlavu a priložila nos k uchu staršej. „To jedlo si si už mnohokrát zaslúžila.“

„Možno nás hory živia už pridlho.“ Tie slová prehovoril z miesta o chvost ďalej Leví rev.

Vykladačka po ňom významne šibla pohľadom.

Čo to malo znamenať? zamyslel sa Sivé krídlo.

Prúd jeho myšlienok prerušila Tichá kvapka, ktorá si prišla sadnúť k nemu. „Jedol si niečo?“ spýtala sa.

Nikdy sa nerozprávame o ničom inom, len o jedle. Alebo jeho nedostatku. V snahe potlačiť netrpezlivosť odpovedal: „Dám si niečo pred ďalším lovom.“

Uľavilo sa mu, keď naňho matka ďalej netlačila. „Odviedol si pri love toho jastraba skvelú prácu,“ zamňaukala.

„Nie je to len moja zásluha,“ namietal. „Jasné nebo ho strhol k zemi úžasným skokom.“

„*Obaja* ste odvedli skvelú prácu,“ zapriadla Tichá kvapka. Pozrela na svoje mladšie mačatá, ktoré sa kľbčili kúsok od nej. „Dúfam, že keď Rozoklaný štít a Vtáčia pieseň dorastú do veku na lov, budú tiež takí šikovní.“

V tej chvíli Rozoklaný štít zhodil sestru z nôh. Vtáčia pieseň so zakňučaním spadla a buchla si hlavu o kameň. Namiesto toho, aby znova vstala, ostala nehybne fňukať na zemi.

